

A close-up, profile view of a woman's head and neck. Her hair is pulled back, and her hand is resting on the back of her neck. She is holding a wooden spoon in her other hand, which is visible in the lower left corner. The background is a dark, solid color.

Mõnda töotust tulebki murda

KALLIS

KAASA

romaan

RAHVUSVAHELISTE BESTSELLERITE AUTOR

KIMBERLY BELLE

Originaali tiitel:
Kimberly Belle
Dear Wife
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marge Paal
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Kimberle S. Belle Books, LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B12371119
ISBN 978-9949-82-507-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Altitude'i toredatele naistele – Angeliqúe'ile, Jenile, Mandyle,
Marquette'ile, Nancyle ja Tracyle.
Sellest lennukist ma ikkagi välja ei hüppa.

BETH

LÜLITAN suunatule sisse, sulandun Muskogee tasulise kiirtee liiklusse ja tõmban esimest korda seitsme pika aasta jooksul hinge. Tõeliselt ja täiel rinnal, nii et mu kopsud täituvad nagu rannapall. Nii sügavalt, et see lausa tulitab.

Hingetõmbel on vabaduse maitse.

Neli tundi maanteel, nelisada viiskümmend viis kilomeetrit meid lahutamas, aga ometi pole seda kaugeltki piisavalt. Kuulen ikka veel su võtmete kõlksatust, kui sa need lauale viskad, tõmbun ikka veel pingesse su kingade tümpsumisest, kui sa köögile lähened. Tunnen ikka veel hirmu, mis nagu siug kohe mu nahapinna all roomab.

Viimasel ajal oled sa ühes kolmest tujust: solvav, raevunud või vägivaldne. Sel hetkel, kui sa ümber tolle nurga pöörad ja ma näen, millises neist sa parajasti oled, kerkib mulle alati sapp kurku. See on mu päeva kõige hullem osa.

Ütlen endale, et aitab. Aitab su tujutsemise ajal kikivarvul kõndimisest, aitab su hoopide eest kõrvalepõiklemisest.

Need päevad nagu ka Arkansas on nüüd tahavaatepeeglis.

Kolmapäeva varahommiku kohta on kiirteel tihe liiklus, kummalgi poolel murisevad mööda tolmused veokid ning ma hoian käsi kella kümne ja kahe peal ning rehve eraldusjoonte vahel.

Oklahoma on risti-rästi selliseid kiirteid täis, neljarealsed maanteed kaameratega, mis jälgivad kiiruseületajaid ja teemak-sust kõrvalehiilijaid. Praegu on veel liiga vara, et pöörataks tähele-

panu igale Arkansase numbrimärgiga autole, mis mööda tuiskab, aga ma ei anna selleks ka mingit põhjust. Kasutan suunatulesid ja hoian kiiruse ülempiirist allpool, kuigi tegelikult tahaksin ketsi anda.

Vajutan akende nuppu, lasen kiirteeõhul pühkida minema sinu ja kodu lõhna. Saja kolmega sõites on tuul jöhker, kuum, niiske ja rõhuv. See lehkab karjamaade ja heitgaaside, looduse ja kemikaalide järele, mitte ükski neist meeldiv. See tekitab autos keerise, puhub mu juukseid, riideid ja kõrvalistmel lebavat kaarti, õõtsutab seda õhus nagu paberlennukit. Küünitan, kougin kinga jalast ja lajatan selle istmele nagu kirjapressi. Sina tahad iga hinna eest minust kinni hoida, mis tähendab, et mina pean kinni hoidma sellest kaardist.

Olgu kaart pealegi vana kooli värk, vähemalt pole seda võimalik jälitada. Mitte et sa oleksid juba avastanud topsihoidjas laadiva kõnekaarditelefoni numbri, aga ikkagi. Parem mitte riskida. Võtsin telefoni pakendist välja, aga pole seda sisse lülitanud – veel mitte. Mitte enne, kui jõuan sinna, kuhu ma teel olen. Ma pole jõudnud oma uues elus nii kaugele vaid selleks, et mind tagasi vanasse tiritaks.

Senimaani näeb siinne osariik välja täpselt samasugune kui see, mille seljataha jätsin – põllud, talud ja lõputud luitunud asfaldiribad. Ka helid on samad. Kohalikud raadiojaamad pakuvad üht kahest valikust: kantrimuusika või jutlustajad. Kuulan sügavat häält, mis kiidab andestuse jõudu, aga see on teema, millesse ma enam ei usu. Krutin raadiojaamu, peatun ühel Miranda Lamberti popil lool, mis on praegu märksa rohkem minu rida – püssirohi ja tina – ning keeran hoogsalt heli valjemaks.

Et kõik selge oleks, mina pole seda kunagi tahtnud. Seda põgenemist. Kõige ja kõigi hülgamist. Püüan mitte mõelda asjadest, millest hakkab puudust tundma, kõigist *nägudest*, millest hakkab puudust tundma, ehkki nemad minu omast puudust ei tunne.

Plaanide üks osa nägi ette distantssi tekitamist minu ja mulle kõige kallimate inimeste vahele, neile tõe mitteavaldamist. See on üks asi, milles ma ei saa sind süüdistada – viisis, kuidas mina ise lõin kiilu neisse sõprussuhtesse, et sa ei hakkaks ka neid painama. Ainult üks inimene teab, et ma olen läinud, ja kõik teised... Klub päevi, võib-olla koguni nädalaid, enne kui nad hakkavad mõtlema, kus ma olen.

Sa oled nutikas, seega pean mina olema veel nutikam. Kaval, seega pean mina olema veel kavalam. Mitte just oskus, mida mul oleks olnud, kui kõik need aastad tagasi altari ette astusime, kui olin nii kõrvuni armunud. Ma vaatasin su silmadesse ja lubasin, et oleme koos kuni surmani, ning mõtlesin iga sõna tõsiselt. Lahutus ei tulnud kõne allagi – kuni ühel päeval tuli.

Ent esimesel korral, kui seda sõna mainisin, tõukasid sa mu põrandale pikali, surusid mulle püstoli suhu ja tahtsid näha, kas julgen seda veel lausuda. Lahutus. Lahutus, lahutus, lahutus, *lahutus*. Rohkem ma seda sõna välja ei öelnud, kuigi tunnistan, et see on mul kohutavalt palju mõttes mõlkunud.

Kujutlen, kuidas sa kodus uksest sisse astud, mind otsid. Näen, kuidas sa kõnnid toast tuppa, lõugad ja vannud ning lõpuks helistad mu mobiilile. Näen, kuidas sa järgned summutatud helinale kööki, kortsutad kulmu, kui taipad, et helin kostab kraanikausialuselt kapist. Näen, kuidas sa ukse lahti rapsad, prügikasti tühjaks kallad ja sogases kohvipurus ning eileõhtustes Hiina toidu jääkides sobrad, kuni leiad mu vana iPhone'i, ja ma naeratan. Naeratan nii laialt, et mu põsed üritavad katki käriseda.

Ma polnud alguses nii kättemaksuhimuline, aga ka sina polnud alguses nii õel. Kui me tuttavaks saime, olid sa võluv, sojendasid külmadel hommikutel mu autot või grillisid mu sünnipäeval mulle kõige täiuslikuma lihalõigu. Kui tahad, suudad sa ikka veel armas ja võluv olla. Sa oled nagu kokaiin, mida piiri ääres autosid nuuskivatele koertele jagatakse, andsid mulle täpselt niipaljude seda, mida

otsisin, et ma ka edaspidi otsiksin. Osalt sellepärast mul lahkumine nii kaua aega võttiski. Teine osa oli see püstol.

Nii et ei, ma ei tahtnud seda teha, aga plaanisin seda. Oh, kuidas ma tänast päeva plaanisin!

Oma esimest vabaduspäeva.

JEFFREY

KUI pärast nelja kodust eemal oldud päeva sissesõiduteele pööran, märkan ma kohe kolme asja.

Esiteks vedelevad prügikastid kaks päeva pärast prügiauto käiku pilli-palla garaažiukse ees, mitte ei seisa seal, kus peaksid, nimelt kenasti parempoolse seina ääres reas. Elutoa kardinad on viimases pärastlõunavalguses ette tõmmatud, mis tähendab, et need on olnud niimoodi eile õhtust saadik või ehk koguni kõigil õhtutel, mil ma ära olin. Ja madalast päikesest hoolimata põlevad veranda tuled – parandus: *üks neist* põleb. Vasakpoolne pirn on kustunud, klaas suitsune ja tume, nähes välja nii, nagu ei vaevuks siin elavad inimesed seda vahetama, mis aga ei vasta tõele. Ainult üks meist ei vaevu ja tema nimi on Sabine.

Seisatan. Heidan need mõtted peast. Ei mingit nurinat enam – lubadus, mille ma endale andsin. Ei mingit tülitsemist enam.

Haaran pakiruumist kohvri ja sean sammud majja.

„Sabine?”

Seisan hiirvaikselt, kuulatan ülakorruselt kostvate helide järele. Dušipahin, foon, muusika või teler, aga ei midagi. Ainult vaikus.

Viskan võtmed lauale ligi kümnesentimeetrise kirjapataka kõrvale. „Sabine, oled kodus?” Astun majas edasi.

Meenutan meie hommikust jutuajamist, püüan meelde tuletada, kas ta ütles, et jõuab koju hilja. Isegi parimatel päevadel on tema töögraafik väga liikuv ja Sabine'il pole alati meeles meie ühisesse kalendrisse uuendusi teha.

Ta vatras kümme lõputut minutit tutvumispäevast, mille oli just äsja oma viimasel objektil, mingis linna põhjaküljele ehitatud uues kolemajas pidanud. Ta muudkui jauras rohkest tisleripuidust ja kivikatusesest, seinasisestest liugustest ja tammepuidust põrandatest ning tervest hulgast muudest asjadest, mis mulle põrmugi korda ei läinud, sest ma kiirustasin parajasti läbi Atlanta lennujaama, et napilt järgmisele lennule jõuda, ning on täiesti võimalik, et selle aja peale ma enam õieti ei kuulanudki. Sabine'i vadin on asi, mis suhte alguses tundus mulle nii armas, aga mis viimasel ajal äratub tungi telefon Arkansase jõkke visata, lihtsalt et katkestada üks ta lõpututest, otsatult kulgevatest lausetest. Kui oma värava juurde jõudsin ja nägin, et juba minnakse pardale, lõpetasin ma kõne.

Piilun aknast välja garaaži. Sabine'i musta Mercedest seal pole. Paistab, et jõudsin koju enne teda.

Suundun kööki, kus valitseb katastroof. Mustade nõude virn ronib kraanikausist välja tööpinnaile. Lauale on laotatud nädalajagu ajalehti, just nagu oleksid need kaarditriki kaardid. Sogases rohekas vees marineerivad närbunud longus roosid. Sabine teab, kui väga ma vihkan koju tulles räpast kööki eest leida. Võtan kätte hommikuse helvestekausi, kus tema hommikueine jäägid on just nagu tuumajäätmelised portselani külge keepunud, lehkavad ja kõvad. Täidan kausi kraani all veega ja vahutan vihast.

Prügikastid, köök, mitte jätta mulle kirjakest, ütlemaks, kus ta on – see kõik on karistus millegi eest. Sabine'i passiiv-agressiivne viis mulle teada anda, et ta on ikka veel vihane. Ma isegi ei mäleta, mille pärast me tülitsetime. Ilmselt millegi tühise pärast, nagu kõik tülid viimasel ajal näivad olevat. Saiapuru diivanil, juuksekarvad äravoolutorus, kes unustas riided keemilisest puhastusest ära tuua või jõi ära viimase apelsinimahla. Tobedad asjad. Pask, millel ei tohiks üldse tähtsust olla, aga sel tulisel, elavhõbedana vilkal hetkel ometigi alati on.